

Velký zmatek na malém nádraží

To odpoledne se Daisy a Larry Daykinovi s Bětkou a Pipem Hiltonovými vypravili na peterswoodské nádraží naproti Špekounovi, který se měl právě toho dne vrátit s rodiči zpátky ze Švýcarska. Špekounův malý skotský teriér Brok šel samozřejmě s nimi, celou cestu šťastně pobíhal od jednoho ke druhému a vesele přitom vrtěl ocasem.

„Asi bude lepší ho vzít na vodítko,“ usoudil vcelku rozumně Pip. „Jsme tady nějak brzo a pár vlaků určitě ještě stačí projet kolem, než se Špekoun objeví. K noze, Broku, ty jeden nevypočitatelný lotře!“

Pes přiběhl, znovu zavrtěl ocasem a několikrát krátce štěkl.

„Jasně, já vím, že už se na Špekouna moc těšíš,“ uznal chápavě Pip, když mu připínal vodítko k obojku. „To my taky. Teď ale klídek, hochu! Však se dočkáš.“

„Drž ho pevně, zrovna přijíždí vlak!“ doporučil Pipovi důrazně Larry. „Ještě štěstí, že tě to s tím vodítkem napadlo.“

Brok stál nehnutě na místě a tvářil se statečně až do chvíle, dokud se vlak s pronikavým hvizdem nepřipítl do stanice. Potom se ale rozhodl vzít do zaječích a schovat se pod jednu z dřevěných laviček na peroně. Pipa přitom táhnul za sebou a třásl se ještě dlouho potom, kdy už byla vlaková souprava zase dávno pryč.

Takový strašlivý hvizd! A co teprve ten dunivý rachot kol!

„Mě tyhle projíždějící vlaky taky vždycky zneklidňují!“ ujistila vyplašeného psa Bětka. „Ale hlavu vzhůru, Broku – Špekoun už tady brzy bude. A moc rád uslyší, až mu řeknu, že jsi celou tu dobu, co jsme tě měli na hlídání, byl to nejhodnější zvíře na světě.“

„I naše máma s tebou byla spokojená,“ připojil se k Bětčině chvále Pip. „Jinak by nám určitě nedovolila, abysme tě měli doma celou tu dobu, co byl Špekoun ve Švýcarsku.“

„Švýcarsko!“ posteskla si zamračeně Bětka. „Podle mého to nebyl od Špekouna právě nejlepší nápad, odjet tam na celých čtrnáct dnů prázdnin.“

„Musel tam přece jet s rodiči,“ připomněla Daisy. „Snad si aspoň na všem tom alpském sněhu pořádně užil.“

„To jistě!“ zasmál se Larry. „Obzvlášť jestli do něj pořádně padal. Kolik je vlastně hodin? Tak málo? Tentokrát jsme tady fakt nějak moc brzo. Co s tím uděláme?“

„Tady na nástupišti je navíc pěkná kosa,“ poznamenala zimomřivě Daisy. „Co se jít radši schovat do čekárny? Pojď, Broku!“

Brok ale zůstal sedět tam, kde byl.

Pip zatáhl za vodítko a vmlouvavě řekl: „Tak se přece zvedni a pojď, ty troubo! Jdeme se jenom trochu ohřát. Špekounův vlak kvůli tomu nezmeškáme.“

Brok se však odmítl pohnout z místa. Jeho pán má přijet právě sem, k tomuhle nástupišti – a tak na něj bude čekat tady, ne někde jinde!

„No tak ho teda aspoň uvaž k lavičce!“ navrhl Larry. „Já osobně bych tady na tom studeným kameni neseseděl ani za nic. Ale Brok má na to nejspíš jinej názor, že jo, Broku?“

„Haf!“ potvrdil jeho slova souhlasně Brok, který by byl skutečně celý nešťastný, kdyby ho nutili jít do té čekárny s nimi.

Pip ho proto nechal uvázaného na nástupišti a spolu s ostatními zamířil do čekárny. Tam sice také nebylo právě přetopeno, alespoň tam ale nefoukal protivně studený vítr jako na nástupišti.

„Jedna věc je jistá,“ prohlásila Daisy, když se posadila na tvrdou dřevěnou lavici. „Tentokrát se Špekoun nemůže nijak přestrojit, aby nás zase zmátnul. Přijede přece s tátou a s mámou, takže musí vystupovat sám za sebe.“

„Abych pravdu řekla, tak mě to docela těší,“ poznamenala zasněně Bětko. „Moc ráda zase po dlouhý době uvidím jeho pravej veselej obličej s úsměvem od ucha k uchu.“

„Vsadím se, že vím, co řekne, hned jak nás uvidí,“ ušklíbl se Pip. „Zeptá se: *Je na obzoru nějaké tajemství?*“ napodobil Špekounův tón hlasu i spisovný způsob řeči.

„A my budeme muset přiznat, že žádný!“ pokýval smutně hlavou Larry. „Jako by se z Peterswoodu o těchle prázdninách stalo to nejospalejší a nejnudnější městečko na světě. Ani starej Goon tady nemá nic pořádnýho na práci!“

Larry měl pravdu. Místní policista pan Goon skutečně strávil posledních čtrnáct dnů nezvykle klidně a mírumilovně. Žádný pytláčící pes se nepokoušel lovit okolním farmářům jejich ovce. Nikdo nic neukradl. Nikdo se nikam nepokoušel vloupat. Dokonce ani ten přitroublý, zato však vždy bdělý a ostrážitý vikářův bratr nepřiběhl na policejní stanici s žádnou poplašnou zprávou, že na poli za městem právě přistáli mimozemšťané, hovořící s podezřelým irsko-arabským přízvukem. Zkrátka a dobře – poklidnou hladinu peterswoodského života už hezkých pár dnů nic mimořádného nevzedmulo. A starý *Zmizík*, jak děti věčně nabručenému a nerudnému policistovi za zády přezdívaly, mohl pohodlně dřímat v křesle a blaženě snít o svém budoucím povýšení.

I na nádraží to vypadalo jako v pohádce o šípkové Růžence. Ovšem pouze do chvíle, než se sem přihnal žlutý taxík, hned vzápětí následovaný dalším vozem stejné barvy a označení.

Ze staženého okénka prvního taxíku se vyklonil jakýsi muž a gestem přivolal opodál postávajícího nosiče.

„Hej, vy tam – pojd’te sem a vezměte tyhle kufry!“ ukázal mu pak na dvě malá zavazadla ležící na sedadle vozu, ze kterého už mezitím vystoupil. „Ale hod’te sebou, nemáme moc času!“

Nosič popadl kufry a rychle s nimi kráčel do nádražní haly, zatímco muž pomáhal ven z vozu dobře oblečené a blaho-bytně vyhlížející ženě středního věku, která chovala v náručí trpasličího bílého pudla či přesněji řečeno pudlici.

„Kikinko, ty můj drahoušku!“ oslovila ji něžně. „Tohle je ale odporně chladný den. A co teprve ten ošklivý ledový vítr!“ dodala a schovala pudlici pod kabát tak pečlivě, že jí odtud koukala pouze špička nosu.

Všechny čtyři děti tu snad až poněkud přehnanou péčí o psí blaho malinko udiveně sledovaly oknem čekárny, takže jim nemohlo ujít ani to, že z druhého taxíku vystoupily čtyři další, už na první pohled velice bujaré osoby. Vypadalo to, že všichni tihle alkoholem posilnění lidé – tři muži a jedna žena – vyprovázejí ty první dva.

„Hod’ sebou, Bille, ať máme ještě čas si koupit jízdenky!“ popohnala svého společníka žena s pudlem pod kabátem.

„Neboj, to stihneme!“ ujišťoval ji muž a zamířil do nádražní haly za nosičem. „Nebo že by ten vlak právě přijížděl?“ znervózněl poněkud při pohledu na další soupravu blížící se do stanice. „V tom případě bychom si asi opravdu měli pospíšet!“

Žena s pudlicí se rozběhla za mužem na nástupiště, pak

ale s jistotou prohlásila: „To přece nemůže být náš vlak! Vždyť jede na opačnou stranu. Kikinko, drahoušku, já snad omdlím! Ten popleta Bill mi pořád musí připravovat nějaké šoky!“

Muž, žena s pudlicí a jejich společníci, kteří je přišli vyprovodit k vlaku, dělali na nástupišti takový rozruch a zmatek, že děti zvědavě vyšly z čekárny.

„Tamhle je přece váš vlak, Bille!“ ukázal jakýsi rudovlasý muž na soupravu právě přistavovanou na zcela jinou kolej, než byla ta, po které se prohnala další z vlakových souprav, které Peterswoodem pouze projížděly. „Ty jsi mi ale vážně popleta!“ plácal pak svého společníka po zádech tak žoviálně, až se druhý muž rozkašlal a snažil se mu co nejrychleji zmizet z dosahu. Vagon, do kterého měli nastoupit, byl ale ještě zamčený, takže mu nezbylo než se před dalším poplácáváním schovat za nosiče, stojícího na nástupišti s jejich dvěma malými kufry.

Žena s pudlicí se mezitím posadila na lavičku, ke které byl uvázaný Brok, a pustila svého trpasličího miláčka na zem. Brok to roztomilé kudrnaté zvířátko okamžitě začal zvědavě očichávat a Kikinka, která patrně nebyla příliš přivyklá psí společnosti, kvikla strachy a snažila se před ním utéct. Brok vyrazil za ní a omotal přitom svoje vodítko kolem nohou Kikinčiny paničky. Žena zaječela a snažila se popadnout pudlici do náručí, neboť se bála, aby ji ten cizí pes nepokousal. Ještě pořád ale mohlo všechno dopadnout dobře nebo přinejmenším zase až ne tak úplně zle. Jenže právě v té chvíli se na nádraží vřítíl další vlak. Strachem šílicí Kikinka se vysmekla paničce z náručí a raketovou rychlostí začala prchat před tím hřmotícím a pískajícím netvorem. Brok se rozběhl za Kikinkou a málem se přitom uškrtl, protože úplně zapomněl na vodítko zapletené kolem

ženiných nohou. Žena nejprve zaječela, pak upadla a ječela téměř bez přestávky několik dalších minut.

„Chyťte někdo Kikinku!“ prokládala to ječení občas nějakou tou souvislejší větou. „Co tady dělá tenhle čokl? Táhni pryč, ty bestie!“

Na nástupišti nastal strašlivý zmatek. Děti nejprve marně zkoušely chytit Kikinku. Potom se Pip odvážně vydal osvobodit chudáka Broka, který mezitím dostával co proto od té ječící ženy, která byla stále rozzlobenější bez ohledu na to, zda ještě ležela na zemi, nebo již stála na nohou, na které jí pomohl její společník z taxíku spolu s oním rudovlasým mužem, libujícím si v poplácávání po zádech.

„Tak čí je tenhle pes?“ vyrazela ze sebe žena hlasem kvílející sirény. „Jak to, že ho někdo uvázal k lavičce? Kde je, k čertu, nějaký policista? A kde je... kde je můj... můj drahoušek Kikinka?“

„Hlavně se nerozrušuj, Glorie!“ pokoušel se ji chlácholit muž jménem Bill, zatímco jeho rudovlasý společník opakovaně křičel na celé nádraží: „Já vždycky říkal, že nemáte nikam odjíždět! Já to vždycky říkal. Bez vás tady už nikdy nebude taková legrace jako s vámi!“

Všichni přítomní byli tak soustředění na Kikinku, Broka, ječící ženu a hulákajícího zrzavého opilce, že nikdo ani v nejmenším nezaznamenal příjezd dalšího vlaku, ze kterého společně se svými rodiči vystoupil neuvěřitelně opálený Špekoun, podobající se hercům z reklam na zdravý životní styl. Celou cestu domů se těšil, jaké mu ostatní Pátrači připraví uvítání – a teď najednou jako by byl pro ně vzduch. V situaci, ve které se právě nalézali, se tomu ale zase až tak moc nedivil.

„Vezměte si taxík a jed'te domů napřed,“ doporučil rodičům a sám se vydal na místo, kde se Pip marně pokoušel

omlouvav rozhořčené ženě a muži jménem Bill a ještě se přitom snažil držet za obojek Broka.

Brok se mu ale nakonec stejně vytrhl a s hlasitým štěkotem se rozběhl za Špekounem.

„No konečně že mě tady aspoň někdo poznává,“ ušklíbl se Špekoun. „Ahoj Broku!“

Všichni čtyři Pátrači se ohlédli za důvěrně známým hlasem a Bětko na Špekouna skočila tak prudce, až ho málem porazila úplně stejně jako předtím Brok paničku uprchlé pudlice Kikinky.

„Špekoune! Takže už jsi konečně zase tady?!“

„Vypadá to tak,“ řekl Špekoun zasypávaný ze všech stran poplácáváním a přátelskými šťouchanci.

Brok vzrušeně štěkal a skákal na Špekounovy nohy tak zběsile, že ho Špekoun musel zvednout a chovat ho v náručí.

„Tak dozvím se už konečně, čí je to pes?“ vyptával se nerudně muž zvaný Bill. „Tvůj? Nikdy v životě jsem neviděl tak hrozně nevychované zvíře. Porazí moji ženu a ještě jí celou podupe. K smrti vyděsí... Á – tamhle je konečně policista! Pojd'te sem, přáteli. Chci vám nahlásit stížnost na tohoto psa. Byl ponechán bez dohledu, napadl pudlici mojí manželky a nejspíš by je obě pokousal, kdybych včas nezasáhl!“

S tím *včasným zásahem* lhal sice muž úplně stejně jako ohledně onoho údajného pokousání, jenže policista, jehož se tak naléhavě dovolával, byl ke smůle přítomných dětí i Broka pan Goon, který se tady jako na potvoru objevil právě v tu nejméně vhodnou chvíli. Šel si totiž na nádraží koupit noviny, uslyšel křik a hluk, a šel se proto podívat na peron, aby zjistil, co se děje. Na nohavicích kalhot měl cyklistické klipsy a jeho vypouklé oči zářily potěšením.